

at i disse Aar gik det saaledes, at for hver Storspekulant, som sank i Afrunden, var der Hundreder og atter Hundreder sagesløse Borgere, som for stedse saa deres økonomiske Grundvold rystet, saa er det berettiget at spørge: Hvor var de liberale Venstrepolitikere, den Gang Handlings-tiden virkelig var inde? Baade den radikale Regering og det moderate Venstre havde det jo den Gang i deres Magt at slaa Bunden væk fra Overspekulationen, fra Storspekulationen, men de gjorde det ikke, deres Hænder var lammede, fordi de gensidig frygtede hinanden, fordi de foretrak i Fællesskab at føre en vanvittig Toldpolitik fremfor at bryde med forældede Doktriner og Programsætninger, der ikke længer svarede til Tiden.

Og hvor var de moderate Venstrepolitikere, som efter Valgene i 1920 proklamerede, at nu vilde de genrejse Finanserne, sanere Erhvervslivet og formindske Skattebyrden efter det radikale Regime, hvis Foranstaltninger de dog i stort Omfang havde været med til at billige? Hvor var de henne i de 4 Aar, da de havde en parlamentarisk Aktionsbasis, som det moderate Venstre neppe nogen Sinde faar Mage til? Ja, baade det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Slesbager har jo været heroppe paa denne Talerstol og takket Forsynet, fordi de ikke er som denne Tolder paa Ministerbænken. Men med Hensyn til den Skatte-revision, som Venstre ved sin Overtagelse af Magten i 1920 stillede i Udsigt, og med Hensyn til den lovede Formindskelse af Skattebyrden er Forholdet jo det, at Ministeriet Neergaard indskrænkede sig til at acceptere og adoptere den Skattelovgivning, som Dr. Brandes havde gennemført paa et Tidspunkt, da Indtægter og Formuer tjentes i ekstraordinært Omfang fra Dag til Dag, og hvor derfor disse direkte Skatteloves ekstraordinært høje Progression havde sin naturlige Berettigelse. Forholdet var jo alt i alt det, at Skattebyrden saa langt fra at blive formindsket tværtimod blev forøget og for en stor Del kom til at hvile uretfærdigere paa Befolkningen, end den havde gjort før.

Med Hensyn til Finansernes Genrej-sning vil jeg blot minde det ærede Medlem Hr. Slesbager om, at det jo i disse 4 Aar lykkedes ham at administrere Statsvirk-somhederne med et Deficit paa op imod 130 Mill. Kr. Der var maaske undskyldende Omstændigheder for dette Resultat, det er jo menneskeligt at fejle, men det maa maa-ske i denne Forbindelse være tilladt at gøre opmærksom paa, at den Opgave, han har

fteerladt sin Eftermand, den Opgave paa een Gang at konsolidere disse Virksomheder og af Hensyn til den økonomiske Krise at skulle lempe Taksterne for at lette disse Byrder for Borgerne, denne Opgave er paa ingen Maade blevet lettet ved det ærede Medlem Hr. Slesbagers forudgaaende Administration. Og med Hensyn til selve Finansledelsen, det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Administration af Statens Finanser, ja, da var jo summa summarum af disse 4 Aars moderate Venstre styre det, at Statsgelden blev forøget med op imod 270 Mill. Kr., og at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard af den Kassebeholdning, som han tog i Arv efter sin Forgænger, forbrugte saadant noget som 247 Mill. Kr.

Det bliver i alt en samlet Værdifor-ringelse af de danske Statsfinanser paa ca. 517 Mill. Kr. Det er det, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kalder Balance! Det er det, ærede Medlemmer af det moderate Venstre kalder Finansernes Genrejsning! Ja, Papiret er jo taalmodigt! Og der er efter min Formening intet Papir paa vore nordlige Breddegrader, der er saa taalmodigt som den danske Venstre-Provinspresses Papir. Og saa har jeg endda ikke i dette lille Tilbageblik, denne lille Revue over de forgangne Begivenheder medregnet Landmandsbanken, og hvad dertil hører. Jeg har ikke medregnet den 40 Mill. Kr.s Præferenc kapital, jeg har ikke medregnet de ubegrænsede, de endnu uoverskuelige Millioner, som den danske Stat kommer til at hæfte for som Følge af det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Landmandsbank-Rekonstruktioner og den, ikke Sanering af Erhvervslivet, men tværtimod den Stag-nation, den Forsumpning af Erhvervslivet, som blev en Følge af disse Rekonstruktioner.

For en rigtig Bedømmelse af den øko-nomiske Krise har jeg ment det nødvendigt at fremhæve denne Baggrund. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Drachmann kaldte den Politik, der er ført i disse Aar, for Finanssolderi, jeg tror, det er en over-maade betegnende Benævnelse.

Jeg skal herefter vende mig til en anden Aarsag til den foreliggende øjeblikkelige Krise, en Aarsag, med Hensyn til hvilken der synes at være vidt forskellige Op-fattelser inden for de 3 demokratiske Partier. Jeg sigter til Deflationen. Den højtærede Statsminister erklærede, at Deflationen slet ikke var Aarsag til Krisen, det ærede Medlem Hr. Rode erklærede, at den var Ho-vedaarsag, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard hævdede, at den hurtige De-flation var en medvirkende Aarsag til